

РЕШЕНИЕ

№ 4843

гр. София, 17.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в публично заседание на 02.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **10949** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 160 и сл. от ДОПК.

Същото е образувано по жалба на „Геофото системс“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] против Ревизионен акт № Р-22221020004893-091-001/07.06.2021г., потвърден с Решение № 1353/30.08.2021 г. на изпълняващ длъжността Директор на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" (Д "ОДОП") – С. при ЦУ на НАП, оправомощен съгласно Заповед № 315/20.05.2021г. на изпълнителния директор на НАП – С., с който не е признат данъчен кредит в размер на 300 000 лева, лихви за забава в размер на 103 340,60 лв. и е определен данък за внасяне в общ размер на 403 340,60 лв.

РА се оспорва като материално незаконосъобразен, тъй като жалбоподателят счита, че неправилно се третира сключения между жалбоподателя и процесния доставчик договор и допълнителни съглашения между страните по него, което е довело до неправилно данъчно третиране. В писмени бележки подробно се излагат съображения относно характера на сумата от 1 500 000лв., като се твърди, че тя представлява част от цената на кораба, както и санкция за купувача, в случай, че по негова вина договорът не е изпълнен или развален, но не и неустойка. Иска се отмяна на акта, както и се претендират разноски по делото.

Ответникът по жалбата – Директор на Дирекция "ОДОП" –С. при ЦУ на НАП, не се представлява и не изразява становище по същество на жалбата. Не претендира разноси.

СГП не се представлява, не изразява становище по жалбата.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и доказателствата по делото, включително тези в ревизионната преписка, обсъдени по отделно и в тяхната съвкупност, намира за установено следното:

Жалбата е подадена пред надлежен съд от легитимирано лице в законоустановения по чл. 156, ал. 1 от ДОПК срок, налице е правен интерес от обжалването, поради което същата се явява допустима.

От фактическа страна съдът намира за установено следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия №Р-22221020004893-020-001/12.08.2020 г., връчена на 31.08.2020 г., издадена от Ф. С. Й., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощена със Заповед №РД-01-128/18.02.2020 г. на директора на ТД на НАП С., е възложено извършването на ревизия на „ГЕОФОТО СИСТЕМС“ ЕООД за определяне на задълженията по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ за периода от 01.12.2017 г. до 31.12.2017 г. С последващи Заповеди за изменение на заповед за възлагане на ревизия /ЗИЗВР/ №Р-22221020004893-020-002/26.11.2020 г. и ЗИЗВР №Р-22221020004893-020-003/23.12.2020 г., издадени от органа, възложил ревизията, е определен срок за приключване на ревизията до 29.01.2021 г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22221020004893-092-001/07.05.2021 г. Срещу констатациите и изводите на РД не е подадено писмено възражение по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК.

Ревизията приключва с РА №Р-22221020004893-091-001/07.06.2021 г., издаден от Ф. С. Й.- орган, възложил ревизията, и Т. Н. В., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. - ръководител на ревизията. Актът е връчен на 08.06.2021 г. по електронен път.

С РА е установено задължение за внасяне общо в размер на 403 340,60 лв., в т.ч. на ДДС в размер на 300 000,00 лв. и лихва за забава в размер на 103 340.60 лв. Декларирания резултат за ревизирания период е ДДС за възстановяване в размер на 846,42 лв. Установените за внасяне задължения произтичат от непризнато право на приспадане на данъчен кредит по фактура №55/06.10.2017 г., издадена от доставчика „ТРИМАКС БИЛД“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], с предмет „санкция съгласно анекс по договор за доставка на кораб“. Органите по приходите са обосновали отказания данъчен кредит с извод, че е налице санкция с обезщетителен характер по смисъла на чл. 26, ал. 2 от ЗДДС във връзка с развален договор по вина на купувача „ГЕОФОТО СИСТЕМС“ ЕООД.

Основната дейност на „ГЕОФОТО СИСТЕМС“ ЕООД е подготовка и изпълнение на

проекти по изпълнение на обществени поръчки, чрез свързване и съответно участие в консорциуми.

Извършените в хода на ревизията процесуални действия са описани в РД.

В дневника за покупки за м. 12.2017 г. ревизираното дружество е отразило издадени от „ТРИМАКС БИЛД“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], фактура №55/06.10.2017 г. с ДО в размер на 1 500 000,00 лв. и ДДС в размер на 300 000,00 лв. с предмет неустойка, и осем КИ с дата на издаване 06.10.2017 г. с обща стойност на намалени данъчни основи в размер на 1 500 000,00 лв. и намаление на ДДС в размер на 300 000,00 лв. КИ са описани подробно в РД.

Фактурата и кредитните известия са издадени във връзка със сключен договор от 05.10.2016г., съгласно който продавачът „ТРИМАКС БИЛД“ ЕООД следва да продаде на „ГЕОФОТО СИСТЕМС“ ЕООД кораб, подробно описан в Приложение 2 от договора, а именно Загребващ Х. Дрегер 660 м. на цена от 3 000 000,00 лв. Уговорено е авансово плащане в размер на 1 500 000,00 лв., които следва да бъдат преведени по сметка на продавача в срок до 15 дни след подписването на договора, но не по късно от 21.11.2016г. Страните изрично се съгласяват, че в случай, че купувачът се откаже от придобиването на кораба, продавачът задържа авансово платената сума като обезщетение за неизпълнение на задълженията по договора. С ИПДПОЗЛ от ревизираното дружество са изискани издадената от „ТРИМАКС БИЛД“ ЕООД фактура №55/06.10.2017 г. и кредитни известия, издадени от същото дружество, както и всички съпътстващи документи - договори, заявки, протоколи, доказателства за извършени плащания, осчетоводяване и др.

„ГЕОФОТО СИСТЕМС“ ЕООД е представило писмени обяснения, Решение №945/03.07.2018 г. на директора на дирекция ОДОП, писмено становище от дружеството във връзка с връчена покана по чл. 103 от ДОПК № П-22221019065225-177- 001/30.06.2020 г., главна книга, оборотна ведомост и аналитична ведомост на сметка 401 Доставчици за м. 12.2017 г., извлечения от банкова сметка в ИНТЕРНЕТЪНЪЛ АСЕТ БАНК АД за платени аванси на обща стойност 1 477 000,00 лв., както следва: 200 000,00 лв. на 21.11.2016 г., 200 000,00 лв. на 23.11.2016 г., 100 000,00 лв. на 23.11.2016 г., 230 000,00 лв. на 24.11.2016 г., 200 000,00 лв. на 25.11.2016 г., 117 000,00 лв. на 28.11.2016 г., 160 000,00 лв. на 29.11.2016 г. и 270 000,00 лв. на 30.11.2016 г.

Констатирано е също, че общо платените аванси възлизат на 1 800 000 лв., като по данни от счетоводните регистри и установеното в предходно ревизионно производство, са извършени още две плащания: 183 000,00 лв. на 28.11.2016 г. и 140 000,00 лв. на 29.11.2016 г.

Ревизираното дружество е представило също банкови извлечения от сметки в ИНТЕРНЕТЪНЪЛ АСЕТ БАНК АД, кореспонденция с „ТРИМАКС БИЛД“ ЕООД, Справка за налични недвижими имоти към 28.10.2020 г., хронология на сметка 401, аналитична за „ТРИМАКС БИЛД“ ЕООД за периода от 01.01.2016 г. до 28.10.2016 г., съгласно която към 28.10.2016 г. е налице задължение към доставчика в размер на 1

800 000.00 лв.

Констатирано е, че кредитните известия от 06.10.2017 г. са издадени към 10 подробно изброени в РД фактури, издадени в периода от 21.11.2016 г. до 30.11.2016 г. По същите фактури ревизираното дружество е ползвало право на приспадане на данъчен кредит за м. 11.2016 г. в размер на 299 999,99 лв.

За периода, в който е приспаднал данъчен кредит по горните фактури на „ГЕОФОТО СИСТЕМС“ ЕООД е извършена ревизия, приключила с Ревизионен акт №Р-22221017001374-091-001 /05.02.2018 г., с който на основание чл. 71, т. 1 и чл. 70, ал. 5 във връзка с чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС е отказано правото на приспадане на данъчен кредит за м. 11.2016 г. в размер на 299 999,99 лв. по фактурите от „ТРИМАКС БИЛД“ ЕООД. РА е обжалван по административен ред и с Решение №945/03.07.2018 г. на директора на дирекция ОДОП е отменен в частта на непризнатото право на приспадане на данъчен кредит по фактурите от „ТРИМАКС БИЛД“ ЕООД. Т.е. ревизираното дружество е упражнило правото си на данъчен кредит за периода на деклариране на покупките от „ТРИМАКС БИЛД“ ЕООД.

От справка в базата данни на НАП е констатирано, че „ТРИМАКС БИЛД“ ЕООД е отразило издадените КИ в дневника за продажби за м. 10.2017 г., а ревизираното лице от своя страна ги декларира в данъчен период м. 12.2017 г., в нарушение на чл. 124, ал. 5 от ЗДДС.

Съгласно представените писмени обяснения, причината кредитните известия, издадени от 06.10.2017 г., да бъдат включени в дневника за покупки за м. 12/2017 г. е, че същите са изпратени на ревизираното дружество едва след издаването на Ревизионен доклад №Р-22221017001374-092-001/03.11.2017 г. при ревизията му и след като изрично са изискани от „ГЕОФОТО СИСТЕМС“ ЕООД. От предоставените банкови документи и счетоводни регистри е констатирано, че сумите по кредитните известия не са върнати на „ТРИМАКС БИЛД“ ЕООД.

Относно издадената от доставчика фактура № [ЕГН]/06.10.2017 г. с предмет „Санкция съгласно анекс по договор за доставка на кораб“, с ДО в размер на 1 500 000,00 лв. и начислен ДДС в размер на 300 000,00 лв.

В писмени обяснения е посочено, че фактурата е издадена в изпълнение на чл. 5.4 във вр. с чл. 2.2 от договора с „ТРИМАКС БИЛД“ ЕООД и представлява санкция за неизпълнение на договора от страна на купувача, а не неустойка по смисъла на чл. 26, ал. 2 от ЗДДС. Съгласно чл. 5.4 от Договора, „При виновно неизпълнение на настоящия Договор от страна на Купувача, включително и при отказ да заплати цялата договорена сума по Договора за кораба Продавачът има право да задържи всички преведени суми по Секция 2.02. от Договора. В чл. 2 от Договора са уговорени условията за заплащане на кораба, като първоначално се заплаща аванс в размер на 1 500 000 лв. без ДДС (чл. 2.1), а остатъка се заплаща 5 дни след получаване на уведомление от продавача, че е готов да предостави кораба (чл. 2.3). Изрично в чл. 2.2. от Договора е предвидено, че Купувачът може да изиска връщане на платения аванс в двоен размер, ако Продавачът виновно не изпълни задължението си да

прехвърли кораба, а Продавачът може да задържи сумата, платена като аванс ако Купувачът откаже да придобие същия.

Според посоченото в обясненията, тъй като ревизираното дружество не е спечелило обществената поръчка, заради която е бил сключен договорът, е отпаднала необходимостта от закупуване на такъв специализиран кораб - драга. С писмо от 30.01.2017г. „ГЕОФОТО СИСТЕМС“ ЕООД е уведомило доставчика „ТРИМАКС БИЛД“ ЕООД, че се отказва от закупуването на кораба, поради което последният е изпратил писмо за прекратяване на договора и за задържане на платения аванс в размер на 1 500 000 лв. без ДДС на основание чл. 5.4 от Договора. Пояснено е също, че независимо от това, че в писмото за прекратяване е записано задържане на платената сума като неустойка за виновно неизпълнение от страна на дружеството, то това не променя данъчното третиране на плащането, което съгласно договора не е неустойка, а санкция за виновно неизпълнение. Именно така е записан и предмета на фактурата „санкция, съгласно анекс към Договор“, а не неустойка. В обясненията е подчертано, че в чл. 5 на договора е уговорена дължимост на неустойка в случай на виновно поведение на продавача, тъй като купувача би търпял вреди от неизпълнението, а в случая продавачът задържа платения аванс.

В обясненията на ревизираното дружество е посочено също, че дори да се приеме, че сумата по фактура №55/06.10.2017 г. представлява неустойка, „ГЕОФОТО СИСТЕМС“ ЕООД не следва да прави корекция на декларираното в м. 12.2017 г. предвид следното:

След получаване на фактурата с предмет „Санкция съгласно анекс към договор“ за дружеството не е имало съмнение, че във фактурата е начислен данък за „недоставка“, поради което „ГЕОФОТО СИСТЕМС“ ЕООД е заплатило фактурата и не е имало основание да се усъмни в правилността ѝ. В тази връзка според ревизираното дружество, на основание чл. 85 от ЗДДС данъкът е изискуем от „ТРИМАКС БИЛД“ ЕООД и следва да бъде търсен и събран от него, а не от „ГЕОФОТО СИСТЕМС“ ЕООД, което е изпълнило добросъвестно търговските си задължения.

Представена е кореспонденция между страните по договора. С Уведомление от 14.12.2016г., получено на същата дата от ревизираното дружество, доставчикът уведомява „ГЕОФОТО СИСТЕМС“ ЕООД, че има готовност да достави и предаде във владение кораба, предмет на договора в сроковете и условията, посочени в него. Изискано е клиента да посочи дата, на която да се извърши предаването на кораба. Връчено е и второ Уведомление от 22.12.2016 г., идентично по съдържание на първото. С писмо от 10.01.2017 г. „ГЕОФОТО СИСТЕМС“ ЕООД уведомява доставчика, че необходимостта от закупуването на кораб отпада и към момента на писмото същото не желае доставянето на същия. Писмото е получено от доставчика на 30.01.2017 г. С писмо от 03.02.2017 г. „ТРИМАКС БИЛД“ ЕООД уведомява „ГЕОФОТО СИСТЕМС“ ЕООД за прекратяване на договора от 19.09.2016 г. по вина на купувача считано от 03.02.2017 г. Съгласно чл. 2.2 във връзка с чл. 5.4 от договора доставчикът има право да задържи всички платени от купувача суми по договора като компенсация за виновно неизпълнение от страна на клиента. При така установеното, органите по приходите са приели, че в случая договорът се разваля считано от

03.02.2017 г. и на основание чл. 115., ал. 1 от ЗДДС доставчикът е следвало да издаде кредитно известие за аванса още през данъчен период м. 02.2017 г. Кредитните известия по съответните фактури са издадени по-късно в м. 10.2017 г., а извършените плащания от ревизираното лице не са върнати на „ГЕОФОТО СИСТЕМС“ ЕООД. Съгласно чл. 5.4 от Договора за покупка на кораб, Продавачът има право да задържи всички преведени суми, представляващи заплатен аванс в размер на 1 500 000,00 лева и същият се е възползвал от това си право.

Тъй като договорът от 19.09.2016 г. е прекратен от страна на купувача „ГЕОФОТО СИСТЕМС“ ЕООД и не е налице доставка по смисъла на чл. 6 от ЗДДС, то ползваният данъчен кредит е коригиран посредством кредитните известия към фактурите за платен аванс, издадени от „ТРИМАКС БИЛД“ ЕООД. Направено е заключение, че задържаните от страна на „ТРИМАКС БИЛД“ ЕООД платени аванси имат обезщетителен характер по отношение на неосъществената сделка по доставка на кораба по смисъла на чл. 26, ал. 2 от ЗДДС. Съгласно същата разпоредба, данъчната основа се определя на базата на всичко, което включва възнаграждението, получено от или дължимо на доставчика във връзка с доставката, от получателя или от друго лице, определено в левове и стотинки, без данъка по този закон. Не се смятат за възнаграждение по доставка всякакви плащания на лихви и неустойки, които имат обезщетителен характер.

По смисъла на чл. 84 от ППЗДДС, за документирането на неустойките и лихвите с обезщетителен характер не се издава данъчен документ, а същите се документират с издаване на документ, удостоверяващ плащането им.

При така установеното, с РА не е признато правото на приспадане на данъчен кредит по фактура № [ЕГН]/06.10.2017 г. в размер на 300 000,00 лв. за м. 12.2017 г. предвид разпоредбите на чл. 26, ал. 2 от ЗДДС, във връзка с чл. 84 от ППЗДДС. С подадена СД за м. 12.2017 г. ревизираното дружество е декларирало резултат ДДС за възстановяване в размер на 846,42 лв. Това е първи период от възникнала процедура по приспадане по реда на чл. 92, ал. 1 от ЗДДС от м. 11.2017 г. Данъкът е възстановен с АПВ № П-22221018036698-004-001/09.03.2018 г. След корекцията, с РА е установен резултат за периода ДДС за внасяне в размер на 299 153,58 лв. Определен е ДДС за внасяне в размер на 300 000,00 лв., ведно с лихва за забава в размер на 103 340,60 лв.

След обжалване по административен ред и при обсъждане на възражения на жалбоподателя, решаващият орган е приел жалбата за неоснователна и е произнесъл Решение № 1353/30.08.2021г., с което е потвърдил издаденият РА на основание чл. 26, ал. 2 от ЗДДС. Съгласно Заповед № 315/20.05.2021г./л.184, 185/ на Р. С.-изпълнителен директор на НАП е възложено на Т. Т. да изпълнява длъжността „директор на дирекция“ в дирекция „ОДОП“ С. в ЦУ на НАП за период от 6м. Решението, подвърждаващо оспореният акт е произнесено в този период, подписано от Т.Т., следователно е издадено от компетентен орган.

С оглед, делегирането на правомощия по реда на чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДПОК, по делото е представена Заповед № РД-01-128/18.02.2020 г. , издадена от Директора на

ТД на НАП - С..

Изложеното дотук налага да се приеме, че процесното ревизионно производство е възложено от материално компетентен административен орган, при спазване на предвидените за това процедурни правила. Ревизионният акт е постановен в изискваната от закона форма и от компетентните за това, в съответствие с нормата на чл. 119, ал. 2 във връзка чл. 118, ал. 2 и чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК, органи на приходната администрация.

При издаването на оспорения акт не са допуснати съществени процесуални нарушения. Това е така, тъй като, изложеното по-горе, налага да се приеме, че ревизионното производство е образувано и съответно, ревизионният доклад и ревизионният акт са издадени от надлежно снабдените с правомощията за това органи по приходите. Както ревизионният доклад, така и ревизионният акт са съставени в предвидената за това форма.

Следва в случая да се констатира и това, че от представените по делото доказателства се установява, че ЗВР, ЗИЗВР и останалите заповеди, ревизионният доклад и ревизионния акт са надлежно подписани с валидни електронни подписи, положени в съответствие със Закона за електронния документ и електронния подпис към момента на подписването на електронните документи.

В., дори и в случая да се приеме, че са налице нарушения на процесуалните правила при извършване на ревизията, то това обстоятелство само по себе си не обуславя незаконосъобразността на ревизионния акт, като краен резултат, тъй като съдът в настоящото производство действа при условията на чл. 160 от ДОПК и е задължен да разреши материалноправния спор по същество, с оглед събраните в хода на административното и съдебно производство доказателства, действайки вместо органа по приходите, като провери наличието на всички материалноправни предпоставки за определяне на задължения по ЗДДС. Предвид на това, дори и при констатиране на процесуални нарушения, допуснати в ревизионното производство, съдът няма правомощието да отмени РА, а следва да приложи материалния закон по отношение на установените по делото факти и да определи

конкретния размер на данъчните задължения.

За да потвърди РА, решаващият орган изцяло е възприел изводите на ревизиращия екип, като е посочил също така, че по същество е установено, че задържането на авансова платени суми общо в размер на 1 800 000лв. от страна на „Тримакс Билд“ ЕООД има обезщетителен характер по отношение на неосъществената сделка по доставка на кораба, съгласно уговореното от страните в чл. 2.2 от договора, като срещу тази сума ревизираното лице не е получило реална доставка на стока или услуга, т.е. не представлява възнаграждение по доставка по смисъла на чл. 26 ал.2 от ЗДДС и върху нея не е следвало да се начислява ДДС. Изтъква се, че по договора не е осъществена доставка по смисъла на чл. 6 от ЗДДС и кредитните известия е следвало да бъдат издадени в м. 02.2017г., когато е прекратен договорът по вина на купувача. Съгласно чл. 78 ал.4 от ЗДДС, регистрираното лице е длъжно да коригира размера на ползвания данъчен кредит при разваляне на доставката, за която е издадена фактура за авансова плащане в данъчния период, през който се разваля доставката, по ред определен с Правилника за прилагане на закона, независимо дали авансово платената сума му е възстановена, прихваната или уредена по друг възмезден начин и дали доставчикът му е издал кредитно известие. Изложени са аргументи, свързани с правната природа на неустойката. В заключение се сочи, че съгласно чл. 68 от ЗДДС данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка, какъвто не е настоящия случай.

В хода на съдебното производство е изготвена и приета без възражения на страните ССчЕ, която съдът кредитира като компетентна и правилна. Същата е изготвена на база материали, налични по делото и счетоводни записи. От заключението на същата е видно, че фактура № 55/06.10.2017г. е с предмет на доставка „санкция съгласно анекс по договор за доставка на

кораб“ с данъчна основа 1500 000лв. и ДДС 300 000лв., издадена от доставчик „Тримакс Билд“ ЕООД, осчетоводена по дебита на сметка 609 „други разходи“ по аналитична партида на сметка 609 „лихви/неустойки, забава-контрагенти“ по дебита на сметка 4531 „ДДС покупки“ и кредита на сметка 401 „Доставчик „Тримакс Билд“ ЕООД с основание „неустойка“. Осчетоводяването е през м. декември 2017г., фактурата е включена в дневник покупки за м. 12.2017г.

Други доказателства по делото не са ангажирани.

На основание чл. 26, ал. 2 от ЗДДС /изм. ДВ, бр. 94 от 2012 г. / данъчната основа се определя на базата на всичко, което включва възнаграждението, получено от или дължимо на доставчика във връзка с доставката, от получателя или от друго лице, определено в левове и стотинки, без данъка по този закон. Във второто изречение на цитираната правна норма законодателят е посочил, че не се смятат за възнаграждение по доставка всякакви плащания на неустойки и лихви с обезщетителен характер.

Така според решаващия орган, от посочената законова разпоредба следва извода, че неустойки и други суми с обезщетителен характер, които биват изплащани на доставчика от изпълнителя на доставка, не се включват в данъчната й основа и не подлежат на облагане с косвен данък. Следователно, за неустойки, дължими за неизпълнение на задължения по договор, не следва да бъде начисляван ДДС.

В потвърждение на горното е посочен и текстът на нормата на чл. 84 от ППЗДДС, в която изрично е посочено, че за документиранието на неустойките и лихвите с обезщетителен характер не се издава данъчен документ, а същите се документират с издаване на документ, удостоверяващ плащането им. Т. е. за неустойките не следва да се издава отделна фактура, тъй като те не се включват в данъчната основа.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното.

Спор по фактите не се формира. Безспорно е, че е налице договор за покупко-продажба на кораб от 19.09.2016 г., сключен между "Геофото Системс" ЕООД, като купувач, и "Тримакс Билд" ЕООД, като продавач. Във връзка с този договор са представени писма – кореспонденция между страните, от които се установява, че сделката не се е състояла и съгласно уговореното в договора е издадена фактура за заплащане на санкционна неустойка № 55/06.10.2017 г. на обща стойност 1 800 000 лв., представляващи ДО – 1 500 000 и ДДС – 300 000 лв.

В настоящето производство спорът е правен и касае, от една страна, налице ли е реална доставка на стока/кораб, а, от друга, какъв е характерът на така уговорената с договора от 19.09.2016 г. неустойка при неизпълнение на същия.

Жалбоподателят твърди, че уговорената санкционна неустойка между страните няма обезщетителен, а санкционен характер, поради виновно неизпълнение на договорно задължение на страна на купувача и същата представлява облагаема доставка, за която следва да бъде издадена фактура и е дължим ДДС.

По отношение реалността на доставката, съдът намира за необходимо да отбележи следното:

При обсъдената фактическа обстановка, не е спорно, че ревизираното лице е регистрирано по ЗДДС, притежава данъчен документ (фактура), съставена в съответствие с изискванията на ЗДДС, в който данъкът е посочен на отделен ред - по отношение на доставката на процесната услуга, по която лицето е получател. Не се спори, че фактурата е издадена от регистрирано по ЗДДС лице, издадени са банкови документи за частично плащане, което е отразено редовно в счетоводството на жалбоподателя.

Спорът в настоящото производство се концентрира относно реалността на процесната доставка, т. е. обективирането ѝ като проявен юридически факт, така като се твърди от ревизираното лице.

Пряко приложимото в случая национално право, предвижда следното:

За да се признае на получателя по облагаема доставка материалното право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68 ЗДДС, следва да е изпълнено някое от условията, посочени в чл. 71 ЗДДС, като при изследване предпоставките за възникване правото на данъчен кредит винаги трябва да се държи сметка за това, налище ли е облагаема доставка по смисъла на чл. 6, ал. 1 от ЗДДС, и едва след това да се проверява изпълнението на съответните предпоставки, регламентирани в нормата на чл. 71 от ЗДДС.

В посочения смисъл е и практиката на Съдът на ЕС, а именно: правото на данъчен кредит на получателя по данъчна фактура не следва да бъде признато само поради това, че ДДС е посочен във фактурата. Така в т. 13 на решението по дело С-342/87 Съдът на ЕО приема, че упражняването на правото на приспадане, предвидено в Шестата директива, не включва данъка, който се дължи, само защото е вписан във фактура; упражняването на това право се ограничава само до действително дължимите данъци, т. е. тези, отговарящи на облагаема сделка, или платени, доколкото са дължими. В т. 17 на същото решение се казва, че, ако всеки фактуриран данък можеше да се приспада, дори, когато не отговаря на действително дължим данък, то данъчната измама би била по-лесна.

Изрично в решение от 06.12.2012 г. по дело С-285/11 Съдът на ЕС казва, че за да се установи, че на основание на доставките на стоки е налище правото на приспадане, е необходимо да се провери, дали последните са били реално осъществени и дали

съответните стоки са били използвани за извършването на облагаеми сделки; запитващата юрисдикция е задължена в съответствие с правилата за доказване, установени в националното право, да извърши глобална преценка на всички елементи и фактически обстоятелства по това дело, за да определи, дали може да упражни право на приспадане на основание на споменатите доставки на стоки; единствено и само в случаите, в които при тази преценка се установи, че доставките са реално осъществени и в последствие същите за използвани за целите на извършвани от самото данъчно задължено лице облагаеми доставки, по принцип правото на приспадане не би могло да му бъде отказано. Тоест във всички случаи, Съдът на ЕС е категоричен, че за признаване на правото на приспадане на данъчен кредит следва да е доказано осъществяването на фактурираната доставка.

В допълнение, според решение на СЕС по дело С-18/13, при сходна с настоящия спор фактическа обстановка е дадено задължително тълкуване на Директива 2006/112/ЕО на Съвета, според което не се допуска извършване на приспадане на ДДС, когато няма данни доставчиците да разполагат с материална, техническа и кадрова обезпеченост, но само при наличие на две кумулативни условия - тези обстоятелства да сочат за наличие на измама и въз основа на обективните данни, представени от органите по приходите, да се установява, че ДЗЛ е знаело или е трябвало да знае, че сделката, с която обосновава правото на приспадане, е част от тази измама.

Също така, константна е практиката на СЕС по дела С-80/11 и С-142/11, С-324/11 и С-273/11, че не е в противоречие с правото на Съюза да се изисква от даден стопански субект да действа добросъвестно и да вземе всички мерки, които могат разумно да се изискват от него, за да се увери, че осъществяваната от него стопанска операция не го довежда до участие в данъчна измама /съображение по т. 48 от решение № С-273/11/. В изпълнение на легитимната по Директива 2006/112/ЕО цел за борба срещу

данъчните измами, правните субекти не могат с измамна цел да се позовават на правото на Съюза и от друга страна - административните и съдебни органи следва да откажат правото на приспадане, ако въз основа на обективни данни се установи, че се прави позоваване на това право с измамна цел или с цел злоупотреба /т. 37 от решение на СЕС по дело C-285/11/. Всяко манипулиране на доказателства, се счита за част от данъчна измама, в която участва самото ДЗЛ /решение от 7.12.2010 г. по дело C-285/09, т. 48 и т. 49/.

Тук е важно да се отбележи, че липсата на материален и персонален елемент у доставчика за извършване на облагаемата доставка на услуга е индиция за несъществуваща доставка без да е достатъчно за дисквалифициране на правото на данъчен кредит - вж. т. т. 44 и 45 от решението на СЕС по дело C-324/11.

Внимание заслужава и Решението по дело C-271/2012 на СЕС, в който случай е отказано право на приспадане с мотива, че разглежданите в главното производство фактури не са достатъчно точни и пълни /т. 32/. В по-голямата част от тях е посочена обща сума, без конкретизация на единичната цена и броя на отработените часове на членовете на персонала на дружествата, доставчици на услугите. В този контекст СЕС разяснява, че по смисъла на чл. 22 § 3, б. в) държавите членки имат право да определят критериите, по които даден документ може да бъде считан за фактура. Освен това чл. 22 § 8 позволява на държавите членки да налагат други задължения, които сметнат за необходими за правилното събиране на данъка и за предотвратяване на данъчните измами. "Etat belge" е използвала възможността, предвидена в чл. 22 § 8 от Шеста директива, тъй като съгласно чл. 5 § 1, ал. 6 от Кралски указ 1, фактурата трябва да съдържа информацията, необходима за определяне на сделката, и ставката на дължимия данък, по-специално обичайното название на доставените стоки и услуги, тяхното количество и предмет.

В резултат на това СЕС посочва, че разпоредбите на Шеста директива трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат национална правна уредба като разглежданата в главното производство, по силата на която правото на приспадане на ДДС може да се откаже на данъчнозадължени лица, получатели на услуги, които разполагат с непълни фактури, дори, ако в допълнение към последните след приемането на решението за отказ, е предоставена информация с цел да се докаже действителното извършване, естеството и стойността на фактурираните сделки.

В съответствие с визираното тълкуване, на национално ниво, с разпоредба на чл. 71, ал. 1 от ЗДДС, като условие за упражняване на правото на приспадане е предвидено наличието на данъчен документ, отговарящ на изискванията на чл. 114 и чл. 115 от ЗДДС - фактурата задължително следва да съдържа количеството и вида на стоката, респ. вида на услугата.

Тук следва да се има предвид и общото правило на чл. 154, ал. 1 ГПК във връзка с § 2 от ДР ДОПК, т. е. лицето което, претендира право на данъчен кредит, следва да докаже по пътя на главно и пълно доказване, че са налице законоустановените предпоставки по чл. 68 от ЗДДС и чл. 69 от ЗДДС за възникване на правото на данъчен кредит. Лицето, което иска да приспадне ДДС, следва да докаже, че отговаря на предвидените условия за това/т. 37 от решение на СЕС от 18.07.2013 г. по дело № С-78/12/. В тази връзка наличието на издадени данъчни фактури и коректното им отразяване в счетоводството на ревизираното лице не са достатъчни, за да обосноват реалност на доставките, превес следва да се даде на изводите от съвкупната преценка на всички факти и обстоятелства по делото. В тежест на жалбоподателя е да установи по безсъмнен начин реалността на процесната доставка, и то по начина, по който същата е обективизирана в спорните първични данъчни документи, като

предпоставка по чл. 68, ал. 1, т. 1 ЗДДС за възникване право на данъчен кредит.

Както при доставката на услуги, така и при доставката на стоки, доказателствата за реалното осъществяване могат да се разделят на такива, установяващи потенциалната възможност за осъществяване на доставката и такива, сочещи прякото ѝ реализиране. Доказателствата за реалното осъществяване на доставки на стоки, сочещи прякото им реализиране са: фактури; плащане в брой или по банков път; отразяване в дневника за продажби/покупки; осчетоводяване по с/ка 411 "Клиенти", с/ка 602 "Разходи за външни услуги", с/ка 4532 "Начислен данък за продажбите", с/ка 702 "Приходи от продажби на стоки"; справки – декларации за съответния период; товарителници и фактури за транспорт; пътни листи; кантари бележки; приемо-предавателни протоколи; стокови разписки; спецификации на родово определени вещи; съответствие на вид и количество; последваща реализация и приходи от продажби, свидетелски показания и др.

Доказателства, установяващи потенциалната възможност за осъществяване на доставката са: фактът на притежание на стоките/ресурсите за извършване на услугата от доставчика, материално-техническата и кадровата му обезпеченост, възможността му да ги достави/изпълни, респ. фактът на деклариране и внасяне на ДДС.

Без значение от кой вид са доказателствата, те следва да кореспондират помежду си, да са взаимно обвързани, да следват хронологията на осъществяване на сделките, за да се установи по един категоричен начин физическата изява на доставката - кой и къде е предал стоките, на кой са предадени, къде и от кого е извършено товареното, от кой са транспортирани, къде са превозени и разтоварени, от кого са предадени и приети.

Съгласно чл. 12, ал. 1 от ЗДДС, облагаема доставка е всяка

доставка на стока или услуга по смисъла на чл. 6 и 9, когато е извършена от данъчно задължено лице по този закон и е с място на изпълнение на територията на страната, както и доставката, облагаема с нулева ставка, извършена от данъчно задължено лице, освен в случаите, в които този закон предвижда друго.

Задължителното съдържание на данъчните фактури е посочено в разпоредбата на чл. 114 от ЗДДС, като в ал. 1 са посочени задължителните реквизити по доставката.

Видно от съдържанието на приложената фактура № 55/06.10.2017г, предмет на сделката е "санкция съгласно анекс по договор за доставка на кораб", но анекс към посочения договор, ако изобщо може да се приеме, че е посочен именно договор от 19.09.2016г. липсва по делото и не се твърди в който и да било момент, че такъв съществува. В кредитните известия също е посочено „съгласно анекс по договор“. Това означава, че фактурата не отговоря на задължителното изискване по чл. 114, ал. 1, т. 9 от ЗДДС да съдържат цялата изискуема информация относно конкретната стопанска информация, така, както е посочена в договора.

Отделно от това, не са налице каквито и да било доказателства по отношение изпълнение на задълженията на продавача по договора, нито са представени документи и доказателства във връзка с извършването на каква дейност се налага покупката на кораб от страна на купувача, както и поради каква причина същият е отказал придобиването на вещта. Така представената кореспонденция, посочена подробно по-горе в настоящото изложение, касае само и единствено неизпълнението на договорните отношения между страните, но не предоставя никаква информация какво точно е извършено от страна на продавача по отношение на поетото задължение да достави и продаде кораб, нито от страна на купувача относно обстоятелства, довели до подписването на този договор.

Следва да се проследат и приложените по делото писма, представляващи кореспонденция между страните, В писмо от 03.02.2017г. от продавача до купувача задържаната сума е посочена като неустойка за виновно неизпълнение на договора. В писмо от 10.01.2017г. на управителя на „Геофото Системс“ ЕООД е заявено единствено, че „необходимостта от закупуване на кораб отпадна“, а в писмо от 23.12.2016г. се сочи, че при неизпълнение на ангажимента купувача „търпи санкция на основание чл. 2.2, параграф 2 от подписания договор“.

Не е изяснено защо и поради какви причини купувачът се е отказал от придобиването на кораба, в този смисъл обясненията на представители на дружеството в т.ч. и счетоводителя на същото не са достатъчни, тъй като не са подкрепени от никакви доказателства, а приложеното решение № 945/03.07.2018г. на директора на ДОДОП още по-малко може да замести липсващите доказателства, доколкото самият акт не е източник на такива, а единствено отразява становище на орган. В конкретиката на казуса намира приложение разрешението в горе цитираното решение на СЕС по дело С-271/12, доколкото е налице непълна фактура, а и при липсата на допълнителни документи във връзка с предмета на процесната доставка от страна, както на РЛ, така и от страна на неговия пряк, съответно, неговият предходен доставчик, този документ не определя точните параметри на стопанската операция. В този смисъл неустановените престации не могат да са предмет на ДДС. Освен това, не всеки дължим ДДС подлежи на приспадане, както и не всеки отказ за приспадане на ДДС, който е евентуално дължим от доставчика, е израз на нарушаване на принципа на неутралността на косвения данък. Извън случаите, когато ДДС не подлежи на приспадане само поради вписването си във фактура, при неяснота относно отстраняването на риска от данъчни загуби (вж. решение на СЕС по дело С-342/87), следва да се посочи, че дори и евентуално дължимият поради наличие на облагаема доставка ДДС, не подлежи на безусловно

приспадане.

Представените по делото доказателства за разваляне на договорните отношения са изключително неубедителни, предвид факта, че няма данни продавачът да е придобил или да е бил собственик на процесния кораб, не са представени доказателства за законно право на собственост върху кораба, свободно от тежести, лихви или задължения, така както е предвидено в чл. 4.1 от договора /т.е исканите гаранции за изпълнение от страна на продавача не са налични/, липсват данни и относно начина на осъществяване на връзка между контрагентите по договора, как и по какъв начин именно този продавач е избран за доставка и продажба на кораба, каква кореспонденция е водена, през какъв период от време, между кои лица, как е договорена цената и всички други условия по договора, както и защо е избрано именно това дружество. Липсват данни „Тримакс Билд“ ЕООД да е водил някакви преговори с евентуални потенциални клиенти, нито да е предоставял информация на възложителя за резултатите от тези преговори. Представените писма по никакъв начин не могат да докажат, че от страна на "Тримакс Билд" ЕООД са извършвани някакви действия във връзка с процесния договор от 19.09.2016г.

Или иначе казано, в сочения смисъл липсват доказателства за реални облигационни отношения между страните. В тежест на жалбоподателя беше да докаже, при условията на пълно главно доказване реалността на твърдените правоотношения с „Тримакс Билд“ ЕООД, с която задача жалбоподателят не се справи.

В този смисъл ирелевентни се явяват възраженията на жалбоподателя относно правната природа на сумата по процесната фактура.

Само за пълнота, съдът счита за нужно да посочи, че

твърденията, че процесната сума не е неустойка, а представлява авансово плащане, трансформирани в „санкция“ по договора също не може да се приеме безкритично. Съгласно разпоредбата на чл. 25 ал.7 от ЗДДС при наличие на авансово плащане ДДС става изискуем и получателят на плащането дължи издаване на данъчна фактура, респективно за платеща възниква правото на данъчен кредит върху размера на платеното. По смисъла на тази разпоредбата авансовото плащане не е данъчно събитие, но по силата на закона води до изискуемост на данъка. За да възникнат тези последици е нужно наличие на валидно основание, което в случая се твърди, че е сключения договор за покупко-продажба на кораб, но възникването на правото на данъчен кредит не е безусловно и подлежи на преценка за всеки конкретен случай. Както бе посочено по-горе, такова валидно правно основание не е налице, предвид недоказаността на реалността на твърдяната сделка. От извършената насрещна проверка на „Тримакс Билд“ ЕООД, ревизиращия екип е констатирал, че същото не може да бъде открито на посочения за кореспонденция адрес, който съвпада с адреса по чл. 8 от ДОПК и проверката продължава. Това обстоятелство, разбира се не може да води до негативни последици за жалбоподателя, но същото, преценено съвкупно с непредставянето на конкретни доказателства от „Геофото Системс“ ЕООД, с които всеки контрент по подобна мащабна сделка би следвало да разполага, стига тя да е реална и които да са свързани по какъвто и да било начин с осъществяване на твърдяната сделка, още веднъж сочи за липса на реалност на същата.

От този извод следва и изводът, че неустойката по конкретния договор, без значение дали се нарича и възприема като „санкция“ или „обезщетение“, при липсата на валидно възникнало облигационно отношение сама по себе си е лишена от смисъл и функция. В тази връзка задължение за начисляване на ДДС възниква само при възникнало данъчно събитие за облагаема доставка или предварително плащане за облагаема

доставка, като ДДС се начислява върху данъчната основа на доставката.

Предвид всичко изложено, съдът намира изводите на приходната администрация, че сумата от 1 800 000 лв. не представлява „възнаграждение по доставка“ по смисъла на чл. 26 ал.2 от ЗДДС и върху нея не е следвало да се начислява ДДС за правилен като краен резултат, макар и по други мотиви, изложени по-горе, поради което е неоснователно възражението на жалбоподателя, че ревизиращият екип неправилно е формирал извод в обратна посока.

Въпреки изложеното дотук, отново за пълнота следва да се посочи и следното: относно възражението на жалбоподателя, че санкционната неустойка представлява облагаема доставка по смисъла на ЗДДС, то съдът намира и него за неоснователно, а изводите на приходния и решаващия орган за характера на уговорената с договора от 19.09.2016 г. санкционна неустойка за правилни поради следното:

С оглед извършване на преценка за характера на платената сума е необходимо да се съобразят условията, уговорени в договора Съгласно чл. 2.1 и чл. 2.2 . 1. "купувачът може да изисква връщането на аванса в двоен размер само и единствено в случай, че продавачът виновно не изпълни задължението си за прехвърляне на собствеността върху кораба", а в „случай, че купувачът се откаже от придобиване на кораба, продавачът задържа сумата по извършното авансово плащане като обезщетение за неизпълнение на задълженията по договора от страна на купувача“. Съгласно чл. 2.3. "остатъкът до пълния размер на покупната цена ще се заплати на продавача в срок от 5 работни дни след получаване на уведомление от подавача, че е готов да продаде и достави кораба...което е условие за предаване на владението на кораба ". В т. 5.4 е посочено , че при виновно неизпълнение на договора от страна на купувача, продавачът има право да задържи всички преведени суми по

Секция 2.02 от договора, а в т.5.5 а ако вината е от страна на продавача- същият връща на купувача всички получени суми и заплаща неустойка в размер на 500 000лв.

На първо място, прави впечатление, че в този договор липсва Секция 2.02, не е налице и анекс към него, както е посочено в процесните фактура и кредитни известия, издадени на основание анекс към договор, а санкции за неизпълнението му са уговорени в различни размери, което обосновава извод за неравноправни клаузи, които констатации са относими към извода за нереалност на създадените правоотношения между страните по договора.

На следващо място, данъчното третиране на лихвите и неустойките с обезщетителен характер е регламентирано с разпоредбите на чл. 26, ал. 2 от Закона за данък върху добавената стойност и чл. 84 от Правилника за неговото прилагане.

Съгласно чл. 26, ал. 2 от ЗДДС данъчната основа се определя на базата на всичко, което включва възнаграждението, получено от или дължимо на доставчика във връзка с доставката, от получателя или от друго лице, определено в левове и стотинки, без данъка по този закон. Не се смятат за възнаграждение по доставка всякакви плащания на неустойки и лихви с обезщетителен характер.

В чл. 84 от ППЗДДС изрично пише, че за документирането на неустойките и лихвите с обезщетителен характер не се издава данъчен документ (вкл. и фактура), а същите се документират с издаване на документ, удостоверяващ плащането им.

От горното следва, че за неустойките не следва да се издава отделна фактура и те не се включват в данъчната основа. Каза се, съгласно разпоредбите на чл. 26, ал. 2 от Закона, данъчната основа се определя на база всичко, което включва възнаграждението, получено или дължимо на доставчика във

връзка с доставката, от получателя или от друго лице, определено в левове и стотинки, без данъка по този закон. Изрично в Закона е предвидено, че плащанията за лихви и неустойки, които имат обезщетителен характер, не се смятат за възнаграждение по доставката. При документирането им не се издава данъчен документ, а само документ, който удостоверява плащането им от контрагента по доставката, съгласно разпоредбите на чл. 84 от Правилника за прилагане на ЗДДС.

По смисъла на чл. 86 от Закона за задълженията и договорите, при неизпълнение на парично задължение, длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. За действително претърпените вреди в по-висок размер, кредиторът може да поиска обезщетение съобразно общите правила. На основание на същата законова разпоредба, лихва/обезщетение/ за всеки ден забава на съответното плащане, е дължимо, дори и в случаите, когато в сключения между страните договор липсва изрична клауза за заплащане на лихва.

Лихвите и неустойките със санкционен характер са тези, които са уговорени между страните като допълнителна санкция, а именно, в допълнение на тази, която компенсира неизпълнението на договора и представлява заместваща престация. Такъв е и настоящият случай.

На основание чл. 26, ал. 2 от Закона, лихвите и неустойките със санкционен характер се включват в данъчната основа. В случаите на разваляне на конкретния договор, уговорените между страните неустойки не са основа за начисляване на данък върху добавената стойност по смисъла на чл. 26, ал. 1 от Закона, тъй като не е налице доставка по смисъла на чл. 6 от същия закон.

По своята правна същност лихвите могат да бъдат разделени на такива с обезщетителен (компенсаторен) или със санкционен характер. С обезщетителен характер са тези лихви и неустойки,

които обезщетяват страната по договора, която е претърпяла увреждане поради неизпълнение на задълженията от другата страна в срок. Съгласно чл. 86 от Закона за задълженията и договорите, при неизпълнение на парично задължение длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата и тези лихви са типични обезщететелни лихви за забава (мораторни лихви). За действително претърпени вреди в по-висок размер кредиторът може да иска обезщетение съобразно общите правила.

Според чл. 92, ал. 1 от ЗЗД, неустойката обезпечава изпълнението на задължението и служи като обезщетение за вредите от неизпълнението, без да е нужно те да се доказват. Кредиторът може да иска обезщетение и за по-големи вреди. Както е видно, по закон, неустойката е средство за обезщетяване на кредитора за претърпени вреди, за които не се носи доказателствена тежест. Освен горното обаче, и в теорията и в съдебната практика се твърди, че неустойката има и своеобразна обезпечителна и наказателна(санкционна) функция.

Най-важното е, че неустойката има специална обезщетителна функция, защото по силата на чл. 309 ТЗ, неустойката дължима по търговска сделка, сключена между търговци не може да се намалява поради прекомерност. Това може да доведе до неустойки, несъразмерни спрямо настъпилите действителни вреди, т. е. до неустойки, които имат вече и някакъв вид санкционен характер. В този случай, неустойката има вече функцията на вид ГЛОБА, дължима и платима не на бюджета, а на насрещната страна по сделката.

Между другото, налице е съдебна практика, която обявява твърде високите неустойки за нищожни.

Освен горното, неустойката е и своеобразен вид "обезпечение" за изпълнение на задължението. Това обаче, не е обезпечение от вида на действителните обезпечения – залог, ипотека или

поръчителство. Обезпечителната функция на неустойката произтича от заплахата за нейното плащане, като предварително определена сума.

Както е видно, самата същност на неустойката съдържа едновременно обезщетителен, обезпечителен и санкционен или наказателен елемент, т. е. всяка неустойка съдържа иманентно в себе си и други елементи – обезпечителни, наказателни и санкционни.

В конкретния случай, уговорената между страните неустойка, макар и уговорена като санкционна за купувача, следва да се счита за такава с обезщетителен (компенсаторен) характер по смисъла на чл. 26, ал. 2 от ЗДДС, имаща за цел да компенсира продавача.

След като лихвите и неустойките представляват специфична юридическа форма за обезщетяване на вреди, настъпили в резултат на неизпълнение на договор, то по своята същност те не са доставка или част от доставка. След като няма доставка на стока или услуга с предмет лихва и неустойка, то няма и доставчик и получател, както и предмет на доставката. Чистите парични потоци, каквито представляват лихвите и неустойките внесени по договор, като обезщетение, не са пряко свързани с извършване на възмездна облагаема доставка на стока или услуга, респективно не подлежат на облагане по ЗДДС и не формират добавена стойност. В този смисъл е и решение на Съда на ЕО (сега СЕС) по дело C-277/05 от 18.07.2007 г.

Изхождайки от нормата на чл. 84 от ППЗДДС, видно от която, за документирането на неустойките и лихвите с обезщетителен характер не се издава данъчен документ, а същите се документират с издаване на документ, удостоверяващ плащането им, за платената "санкционна неустойка" като такава с обезщетителен характер, не е следвало да се издава данъчен документ по смисъла на ЗДДС, а документ удостоверяващ

плащането на уговореното обезщетение.

Предвид изложеното съдът намира изводите на приходната администрация за правилни и законосъобразни, поради което РА следва да бъде потвърден, а жалбата, като неоснователна – отхвърлена. Тъй като разноски от ответника не са претендирани, такива не следва да се присъждат.

Ето защо и поради мотивите, изложени по – горе , АССГ, Трето отделение, 62 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Геофото системс“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] против Ревизионен акт № Р-22221020004893-091-001/07.06.02021г., потвърден с Решение № 1353/30.08.2021 г. на изпълняващ длъжността Директор на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" (Д "ОДОП") – С. при ЦУ на НАП.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС на РБ в 14 – дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

АДМИНИСТРАТИВЕН

СЪДИЯ: